

New York Timesi bestsellerite autor

STEPHANIE LAURENS

Abiellumise põhjused

Romaan

Originaali tiitel:
Stephanie Laurens
The Reasons for Marriage
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1995 by Stephanie Laurens
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01405622
ISBN 978-9949-82-861-6

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

EVERSLEIGH' HERTSOGI RAAMATUKOGU uks klõpsatas kinni. Eversleigh' viies hertsog Jason Montgomery silmitses oma tohutu mahagonlaua taga istudes tammepuidust tahveldist äärmiselt pahaselt.

„Võimatu!“ pomises ta ja see sõna oli täis põlgust, aga ka kummalist vastumeelsust. Kui nõbu Hectori sammude kaja kustus, pööras Jason pilgu mujale, üle raamaturiiulite suurele lõuendile lähimal seinal.

Ta uuris troostitul ilmel maalil kujutatud noort meest, häbeamatut muretut naeratust, üleannetu pilguga halle silmi ja tuulest sasitud tumepruune juukseid. Laiu õlgu kattis tulipunane sõjaväelase kuub, ühel pool oli piik, mis viitas portreeteritava ametile. Jasoni suunurga lihas tõmbles. Ta surus muige maha ja tema ranged tahutud näojooned karestusid jahedaks reserveeritud ilmeks.

Uks avanes ja sisse astus elegantses riietuses lahkelt naeratav härrasmees. Ta peatus, käsi ukseingil, ja kergitas küsivalt kulmu.

„Nägin su nõbu lahkumas. Oled pääsenud?“

Veendunud, et tema on siin oodatud, ei jäänud Frederick Marshall kutset ootama, vaid sulges ukse ja läks kõrgete akende vahel oleva laua poole.

Eversleigh hertsog ohkas raskelt. „Kuramus, Frederick, see pole naljaasi! Hector Montgomery on *meessoost* kübarategija! Minust oleks

äärmiselt vastutustundetu lasta tal hertsogiks saada. Isegi *mind* ajab see mõte iiveldama – ja mind poleks kohal, et seda näha.“

Jason lükkas tooli tagasi ja pöördus tugitooli istuva sõbra poole. „Pealegi,“ jätkas ta oma pikki jalgu välja sirutades, süngemue huulil, „kui ma tutvustaksin *cher** Hectorit perekonnale oma pärijana, tekiksid rahutused – mäss Montgomeryde ridades. Oma tädisid tundes tean, et nad nõuaksid vangistust, kuni ma annaksin alla ja abielluksin.“

„Arvan, et su tädid rõõmustaksid kuuldes, et sa näed probleemi – ja selle lahendust – sedavõrd selgelt.“

Selle peale suunas Jason oma läbitungiva pilgu sõbrale näkku. „Kelle poolel sa õieti oled, Frederick?“

Frederick muigas. „Kas sa pead veel küsima? Aga pole mõtet faktide eest peitu pugeda. Kuna Rickyt enam pole, pead sa abieluma, ja mida varem sa seda teha otsustad, seda väiksem on tõenäosus, et su tädid, need kenad daamid, isetegevusega tegelema hakkavad. Või mis sa arvad?“

Olles toonud kuuldavale selle äärmiselt mõistliku nõuande, nõjatus Frederick tugitooli seljatoele ja vaatas, kuidas sõber seda seedib. Päike paistis sisse akendest Jasoni selja taga, pannes kuulsad kastanpruunid moekalt lühikeseks lõigatud juuksed helen-dama. Laiad õlad tegid au Schultzi ühele rangema lõikega kuuele, mis oli õmmeldud hallist peenvillasest kangast ja mille all kandis Jason liibuvaid pükse. Tumedamat halli ja tuhmi helelillat tooni vest, mida Frederick halli kuue all märkas, tekitas tema kerge kadedusetorke. Kogu Inglismaal oli ainult üks mees, kes suutis Frederick Marshalli ilma selleks vaeva nägemata end vähem elegantsena tundma panna, ja see oli laua taga istuv mees, kes oli hetkel ebatavaliselt morn.

---

* *cher* – pr k kallis

Mõlemad olid poissmehed ja neid sidusid paljud ühised huvid, aga kõigis nende ettevõtmistes hiilgas Jason. Täiuslik spordimees, tuntud ratsutaja, kogenud mängur ja tunnustatud elumees, ohtlik püstolitega – ja veelgi ohtlikum naistele. Harjunud alluma vaid iseenda kapriisidele, elas Eversleigh' viies hertsog sellist elu, mida vähesed sel elunautlemise ajastul elada said.

Seetõttu oli lahendust tema hetke plindrile seda keerulisem seedida.

Nähes Jasoni pilku, mis oli mõtlik, ent kangekaelne, kandumas oma noorema venna Ricky portreele, summutas Frederick ohke. Vähesed teadsid, kui lähedased vennad olid olnud, ehkki nende vanusevahe oli üheksa aastat. Kahekümne üheksa aastane Ricky oli olnud ääretult sarmikas, mis oli varjanud vennaga sarnast isekust – sama isekus oli viinud ta oma kaardiväelaste kaptenina Waterloosse ja hukutanud ta Hougoumonti all. Sõnumid oli ülistanud kõiki hukkunud kaardiväelasi, kes olid elutähtsat kindlust nii vapralt kaitsnud, ent ükski ülistamine ei leevendanud Jasoni leina, mis oli seda sügavam, et oli privaatne.

Montgomeryd olid mõnda aega end tagasi hoidnud, teades, kui lähedased vennad olid. Ent nad olid kursis ka vaikiva kokkuleppega, mis oli sõlmitud aastate eest – et Ricky, kes oli vähem küüniline ja vähem karm kui Jason, võtab enda peale vastutuse järgmise põlvkonna ees, et vanem vend saaks jätkata poissmeheelu. Seetõttu polnud võimalik, et suguvõsa igavesti Jasoni suhtes ükskõikseks jääks. Nii et kui Jason taas välja ilmus, jätkates oma tavapärast eluviisi tarmukusega, millele Fredericki arvates andis hoogu soov lähiminevik maha matta, muutusid tema tädid kärsituks. Kui nende hooletult elu põletav vennapoeg ei väljendanud millegagi kavatsust oma nende meelest tungivaid kohustusi täita, olid nad ühiselt otsustanud ohjad enda kätte haarata.

Üks Jasoni aukartustäratavamaid tädisid, leedi Agatha Colebatch oli andnud Frederickile selle kohta vihje, ja viimane oli pidanud mõistlikuks soovitada Jasonil antud küsimusega tegelda enne, kui tädid tal harja punaseks ajavad. Just tema pealekäimise peale oli Jason viimaks nõustunud kokku saama oma pärija, kauge sugulasega.

Vaikust katkestas ärritunud norsatus.

„Susi sind söögu, Ricky,“ porises Jason, pilk venna portreel. „Kuidas sa julgesid omal moel põrgusse minna ja jätta mind sellesse maapealsesse põrgusse?“

Kuuldes sõbra hääles alistunud alatooni, Frederick turtsatas. „Maapealne põrgu?“

Jason ajas end järsult sirgu ja pöördus tagasi laua poole, kergitades kulme. „Kas sa siis tead abielu püha institutsiooni kohta paremat kirjeldust?“

„Oh, ei tea midagi.“ Frederick heitis käega. „See ei pea sugugi halb olema.“

Jasoni hallide silmade pilk jäi tema peal pidama. „Sa oled selles asjas nii suur asjatundja või?“

„Vaevalt küll, aga sina peaksid seda olema küll.“

„*Mina?*“ Jason oli hämmeldunud.

„Kõik su viimased armukesed on ju abielus olnud, eks ole?“

Fredericki süütu hääletoon ei suutnud Jasonit ära petta. Tema huuled tõmblesid sellegipoolest ja kipras laup rabavalt kenal näol silenes. „Sinu naistevihkamine lööb välja, mu sõber. Naised, kellega ma magan, ongi peamine põhjus, miks ma abielu lugupeetud sidemeid ei usalda. Sellised naised on parim näide sellest, mida ma oma naiselt *ei* soovi.“

„Just,“ nõustus Frederick. „Nii et seda sa juba tead.“ Ta tõstis pilgu ja nägi, et Jason silmitseb teda pingsalt, kahtlustav pilk hõbehallides silmades.

„Frederick, mu kallis sõber, ega sul selles asjas mingit varjatud tagamõtet ole? Ehk on mu tädid sulle kohutavaid ähvardusi kõrva sosistanud?“

Frederick punastas ebamugavust tundes. „Pagan võtaks, Jason, ära vahi mind oma saatanliku pilguga. Kui teada tahad, siis leedi Agatha rääkis minuga tõesti, aga sa tead, et ta on alati pigem sinu poolel olnud. Ta mainis vaid, et tema õed kaaluvad juba kandidaate ja kui ma tahan suurema katastroofi ära hoida, peaksin ma sellest sinuga rääkima.“

Jason krimpsutas nägu. „See on siis tehtud, aga kuna sa oled juba nii palju saavutanud, võid aidata mul ka ülejäänuga tegelda. Kellega ma siis abielluma peaksin, pagan võtaks?“

Küsimus jäi vaikses raamatukogus õhku rippuma, kui mõlemad mehed võimalikke variante vaagisid.

„Kuidas oleks see Tauntonite tüdruk? Ta on piisavalt ilus.“

Jason kortsutas kulmu. „See, kellel on heledad lokid?“ Kui Frederick noogutas, raputas Jason kindlalt pead. „Ta vadistab.“

„Sel juhul Hemmingite tütar – raha on ja kuuldavasti soovivad nad tiitliga meest. Peaksid ainult ütlema, ja ta on sinu.“

„Tema, tema kolm õde ja hädaldav ema takkapihta? Tänan, aga ei. Mõtle veel.“

Ja nii see jätkus, võttes läbi selle aasta debütante ja nende valalisi vanemaid õdesid.

Viimaks oli Frederick valmis alla andma. Ta rüüpas veini, mille Jason oli välja kallanud, et seda aju tuimastavat protsessi paremini taluda, ja katsetas teist taktikat. „Võib-olla oleks mõistlik sinu äärmiselt spetsiifilisi nõudmisi arvesse võttes teha selgeks, mida sa abikaasalt ootad, ja üritada leida sobivat kandidaati sellele vastavalt,“ tähendas ta, heites oma võõrustajale veidi ärritunud pilgu.

Nautides hiljuti ostetud suurepärasest madeirat, kissitas Jason silmi. „Mida ma abikaasalt ootan?“ kordas ta.

Tervelt minut aega kestis vaikus, mida katkestas vaid kaminasimsil seisva külluslikult nikerdatud kella tiksumine. Jason pani aeglaselt pika jalaga klaasi käest ja silitas selle jalga alateadlikult sõrmedega. „Minu abikaasa,“ alustas ta kindlal ja jõulisel häälel, „peab olema vooruslik naine, võimeline Abbeyt ja seda maja juhtima nii, et see vastaks Montgomeryde väärikusele.“

Frederick noogutas sõnatult. Eversleigh Abbey oli Montgomeryde suguvõsa sünnikoht, uhke häärber Dorsetis. Tohtu majapidamise juhtimine ja suure suguvõsa võõrustamine üritustel, mida seal aeg-ajalt korraldati, paneks proovile ka kõige harituma noore daami oskused.

„Ta peab olema vähemalt kena – ma ei ole nõus, et Eversleigh’ hertsoginnaks saaks mõni alatoidetud tüdruk.“

Mõeldes, et Jasoni tädidele, kes kõik olid äärmiselt nõudlikud, see nõue sobiks, ootas Frederick lisa.

Jasoni pilk langes oma pikkadele sõrmedele, mis endiselt piki klaasi jalga üles-alla liikusid. „Ja loomulikult peab ta olema valmis kinkima mulle pärijaid ilma selle pärast suuremat kära tegemata.“ Tema ilme karmistus. „Naine, kes ootab, et ma end tema pärast narriks teen, ei sobi.“

Frederick selles ei kahelnudki.

Olles hetke aru pidanud, lisas Jason vaikselt: „Ta peab olema valmis ka elama peamiselt Abbeys, kui ma just ei vaja teda siin, linnas.“

Selle kalgi teate peale pilgutas Frederick hämmeldunult silmi. „Aga... sa pead silmas pärast hooaja lõppu?“

„Ei, kogu aeg.“

„Sa kavatsed ta Abbeysse luku taha panna? Kuni sa ise linnas elu naudid?“ Kui Jason vaid noogutas, asus Frederick vastu vaidlema. „Tõsiselt, Jason! See on ju veidi karm, kas pole?“